

EL VIATGE D'ADA

Anna Albaladejo
(deseembre 2005)

ESCENA I: Des del món fins a la casa

Ens trobem en un dia qualsevol del país d'Enlloc a qualsevol de les seues tristes ciutats. A l'est de la ciutat es pot vore el mar, però no és un mar blau sinò un mar *fosc* i llòbrec, farcida de peixos taciturns que eructen de malenconia. Una mica més cap al nord es pot oldre el fum de les grans fàbriques que només fan que produir, envasar i despatxar tristor a tot el món. Al sud de la ciutat creua una autopista de quatre carrils on xiquets i xiquetes se senten com rates cellardes. Però, és a l'oest on vull portar-vos, perquè allí és on comença esta història, la història de la meua filla Ada, la meua història.

Vivim en una casa de veïns grisa i prou lletja, en el pis segon de l'escala esquerra.

MANEL: Ada! Ada!

ADA: Papa!

La meua filla, una xiqueta que com qualsevol altra xiqueta juga, riu i s'infla de caramels. I és que, Ada encara no sap el que li espera al llarg d'esta història.

MANEL: Ada, Ada! Vinga filla, el quadern. Com vas amb els deures?

ADA: 5 x 5, 25 (cinc per cinc, vint-i-cinc); 5 x 6, 30 (cinc per sis, trenta); 5 x 7, 35 (cinc per set, trenta-cinc); 5 x 8 (cinc per huit) ...

PARE: Ací estic jo, Manel, el conta-contes més famós de la ciutat.

ADA: ...40 (quaranta), papa.

PARE: Molt bé, filla. 5 x 9 (cinc per nou)?... Tinc dos malnoms: els meus amics em criden: oceà de la Fantasia, perquè estic tan replet de contes com ara el mar de peixos taciturns.

ADA: 45 (quaranta-cinc), papa!

PARE: Ah, sí, i 5 x 10 (cinc per deu)?...

ADA: 50 (cinquanta) papa.

PARE: Ah, sí, 50 (cinquanta). Però, i 7 x 9 (set per nou)?... Els meus enemics més envejosos em criden: rei de Bla.

ADA: El príncep Xarlatà!

Ada se n'eix d'escena.

Potser hauria de passar més temps a casa. Tant d'assaig i tantes actuacions... no m'estaran fent perdre de vista les coses que de veritat m'importen?

ESCENA II: E.C.P.C. en el mercat

PARE: Apropen-se, apropen-se, dames i cavallers! Apropen-se i troben la seua pròpia història. Tinc històries per a tots els gustos: històries per a grans, històries per als més xiquets, xicotetes històries que caben en les seues butxaques... històries de sabates, històries d'arracades, històries de corbates... les històries del mar de les Històries! Apropen-se dames i cavallers! En només cinc minuts el fabulós rei de Bla, el príncep Xarlatà.

A la meua filla Ada, li encisa vindre a per mi. Sap que son pare és... un mag! Me'n puge a qualsevol escenari improvisat i enlaire les paraules amb un moviment constant, com un malabarista. I és, aleshores, quan les veus de la ciutat s'aturen.

ADA: Però, d'on vénen tots estos contes, papa? Totes les coses han d'eixir d'algun lloc. Per tant, estos contes no poden eixir de l'aire, papa.

REI DE BLA: Glu, glu, glu!

ADA: Papa!

REI DE BLA: Del gran mar de les Històries jo em bec les seues càlides aigües i això em fa sentir ple d'inspiració.

ADA: Vinga ja, papa. I, a on et guardes l'aigua calenta? En termos, supose. Doncs, jo mai no n'he vist cap.

REI DE BLA: Ve d'una aixeta invisible instal·lada per un dels genis de l'aigua. Hi has d'estar *apuntat*.

ADA: Ah, si! I què s'ha de fer per *apuntar-s'hi*?

REI DE BLA: Oh! Això és E.C.P.C.

ADA: I com és...? E.C.P.C.?

REI DE BLA: E.C.P.C.: Excessivament Complicat Per Contar-ho. En arribar a esta fórmula, la meua filla ja sap que no hi haurà més respostes.

ADA: De tota manera, tampoc he vist mai cap geni de l'aigua.

REI DE BLA: Ada, tu tampoc matines mai per a obrir-li al de la llet, però ben bé que te la beus. Així, que deixa't tant d'esbrinar i a gaudir dels contes, si és que t'agraden.

Prenguen seient, dames i cavallers. En només dos minuts començarà l'espectacle.

Sempre atrafegat contant contalles.

VEÏNA 1: Míra-la, sempre a soles, pobra xiqueta. Tot per culpa de son pare, que té el cap ple de pardals i sempre està com als núvols.

VEÍ 2: A quin sant ve tant de conte? La vida no és cap llibre de contes ni cap fàbrica d'acudits. Més li valdria trobar una faena en l'ajuntament. *Per a què valen unes històries que no són ni veritat?* No ho són, no ho són, no ho són.

ADA: Mama!

VEÏNA 1: Pobra xiqueta, a on estarà la seua mama?

REI DE BLA: No us quedeu, veïns? L'espectacle és a punt de començar.

Se'n van els veïns.

REI DE BLA: Què vols, filla? Contar històries és l'únic que sé fer.

ADA: I què fem amb això? *Per a què valen unes històries que no són ni veritat?*

Ada se'n va. Alguna cosa s'ha trencat dins del Manel. Però el públic ja s'apilona davant l'escenari, així és que el rei de Bla se'n puja al cadafal i... comença la funció.

REI DE BLA: Dames i cavallers, escolten vostés la història que porte a dins del meu barret. Esta és la fantàstica història d'un elefant que porpotapovapo unpo baporrepto... la increïble història del, del, del, d'un, d'un... No se'n vaja cavaller. Esta és una fantàstica... una, un, un, un...

Silenci. Manel se'n va avergonyit.

ESCENA III: El viatge

GENI: Recontracorals! Caramells! Açò està més dur que la cuirassa d'un peix armadura. Estic fins les brànquies de capbussar-me entre tanta comanda encomanada. Vinga, va, afruixa't! (*Forceja amb la canonada*) Plànc-ton, plànc-ton, plànc-ton
(*Rítmicament mou la clau cap a dalt i cap a baix per a afruixar la femella*)
plànc-ton, plànc-ton, plànc-... Per totes les sirenes, no et resistisques! Iiiiiiiiiii, uf! Ja s'ha afruixat! Ho he aconseguit. Calamars! Ho he aconseguit! (*Canta*) Sóc un tritó, sóc un senyor, millor que els polps i la seua succió, millor que el peix serra que res va serrar, millor que les ones que llepen les roques, millor que la sal que es menja el metall. Sóc únic, inigualable, eficaç. Tots em coneixen en el fons del mar. Sóc el geni de l'aigua, vés amb compte si no vols somniar, doncs la teua aixeta jo et puc tallar.

Ja sé el que aneu a dir. Per a mi tampoc no és fàcil, però ho demanen ells. Jo només evite que es rovellin les aixetes. No tinc la culpa que es tanquen les comportes. O és que és la meua culpa que no desitgen que correguen les ones de la seua imaginació? Els hi dic jo que deixen de prendre el bany en les aigües de l'oceà de la Fantasia? Ho demanen tots, ells i elles. Ja ho crec! De vegades els hi passa alguna cosa, que decideixen parar de somniar. Però d'altres, no els hi passa res, senzillament, se n'obliden que tenen imaginació o el que és pitjor, es convencen que no els hi val per a res. Per les algues de Neptú! Este si que és un pensament absurd! Que la imaginació no val per a res??!! Bo, jo, el cabet en la faena, rotllar la femella, taponar la canonada...

En tancar-se les comportes de la imaginació, m'envien a mi o a qualsevol altre geni de l'aigua. Carpes! Què dic? M'envien a mi. Sóc un dels millors. La veritat és que sóc dels pocs que queden! Vaja, s'han de tancar les aixetes dels qui deixen d'estar abonats, sinò, es rovellen i això és altament contaminant per al gran mar de les Històries. Amb tot el que està passant al mar i *cada cop se'n tanquen més d'aixetes. I el pitjor de tot és que després resulta molt difícil tornar-les a obrir.* Espere que el rei de Bla ho tinga ben clar. És una llàstima. Em semblava un home simpàtic.

Per fi! Hala, ja quasi està! Maleïda clau, pesa com una balena. Una rotlladeta més i tancat! Reones i maremots, a ballar morses! **(Canta una altra vegada)** Torne a la meua gruta sota l'aigua. Meresc una nit de sorra de platja. Sóc un geni infalible, un geni eficaç. Tots em coneixen en el fons de la mar. Sóc el geni de l'aigua. Vés amb compte si no vols somniar, doncs el teu subministrament jo et puc tallar!

La xiqueta Ada s'ha despertat en escoltar el nom de son pare. Encara endormiscada, arriba a vore al geni penjant un cartell vora l'aixeta on es llig: "*Rei de Bla. Aixeta tancada. E.C.P.C.*" I després d'això, s'esmunyeix aixeta endins. Cucleigs de canonada. Abeltida, la xiqueta s'apropa al cartell i el que llig la fa despertar de sobte.

ADA: No era cap conte! Mon pare deia la veritat! Eh, geni, espera! Com et diuen?
(Corre cap a l'aixeta i s'aboca cercant al geni) Escoooltaaaaaaaa, geni, geni de
l'aiguaaaa! Se n'ha anat. Així és que esta és l'aixeta?! (Intenta girar la roda)
Però, què passa? Aixeta tancada! Oh, no, no, no, geni, geni, geeeniiiiiii! T'has
equivocat. Com li ho dic jo a mon pare? Oh, no, no, no, E.C.P.C., excessivament
complicat per contar-ho. Doncs, no, no, no, esta vegada no. Algú haurà d'obrir esta
aixeta. Clar que si. Eh, geni, geniii!

La xiqueta s'esmunyeix també per l'aixeta. Retorna altra vegada.

La motxilla! Ma mare sempre em diu: "No te n'oblides mai de la motxilla quan te'n
vages de viatge". Suppose que em vindrà bé en el mar de les Històries. Allà vaig!

Entra por l'aixeta.

ESCENA IV: La flor de paper

ADA: Què fas? I eixa flor? És de paper, veritat? Has vist passar al geni de l'aigua? No? Si? No t'entenc. Vens flors? Ah, les cuides? Les beses? Les... Les estimes! Però, per què de paper? Eh, que no vaig a trencar-la! Deixa'm almenys olorar-la. Mmmmmm, però si no fa olor de res! Què? Dins del meu cap? Que tanque els ulls? Mmmm, Mmmm, Mmmm (La olora amb el nas), però quina bona olor que fa! T'assembles molt a mon pare. Ell també creu que amb la imaginació pots fer tot allò que et vinga de gust. Vaja, o almenys ho creia.

Què? Què em riga? D'acord, però deixa'm portar-te'n una de veritat. Què a tu t'agrada la teua flor de paper? Molt bé, però ja voràs quina bona olor fa la que vaig a portar-te. Vols dir que no hi ha flors en tota la ciutat? Ah, que bé! Ni flors ni contes ni res de res, puix vaja ciutat. Me'n vaig, He de trobar al geni de l'aigua. Per allí? D'acord, doncs me'n vaig per allí. Fins aviat. Ehhh, com et diuen? Per a mi? Adéu, i cuida la teua flor de paper. Què?

Ada se'n va. Encara gira el cap per fer una última ullada a l'extrafolari personatge.

ESCENA V: El patinet

Creua l'escenari un xiquet damunt del seu patinet. Ada, sorpresa, corre darrere d'ell.

XIQUET: Arre, Imaginació, arre!

ADA: Eh, però què fas? Persegueixes al geni de l'aigua? Jo, també.

XIQUET: Per ací Imaginació. Per allà. Compte, compte! Cos al terra!

ADA: Xe, espera'm. No corregues tant.

XIQUET: Amunt. Avall. Cap a la dreta Imaginació. Cap a dalt, sempre cap a...

ADA: Escolta, vés amb més compte.

XIQUET: Ups! Ho sent molt.

ADA: A on vas amb tanta pressa?

CAVALLERET: No vaig a cap lloc. Estic fugint. M'acaça un drac... *(Per a d'ell)*

Una dama!... Una dama, una princesa, una donz-, donz-, una donzella. *(A Ada)* Ja no me'n vaig. Em quede!

ADA: I tu qui eres? Jo sóc Ada i busque al geni de l'aigua. Quina disfressa més bonica que portes.

CAVALLERET: No és cap disfressa, a vore si t'enteres! Sóc un cavaller. *(Pausa)*

Un cavaller que cavalca en recerca d'aventures, que lluita contra els dracs, que allibera donz-, donz-, donzelquesiga. I qui és eixe geni de l'aigua?

ADA: El geni de l'aigua és qui li ha *tancat* l'aixeta a mon pare. I jo el busque, puix per a que li torne el seu xorrollot d'històries.

CAVALLERET: Històries? I per a què valen les històries?

ADA: No tornes a dir *això*. Cada vegada que algú diu *això*, alguna cosa en el món de la imaginació es trenca i aleshores un conta-contes para de contar històries. És que no ho sabies tu, *això*?

CAVALLERET: Xe, xe... no cal que t'enfades. Ma mare sempre diu: "Això són històries, bajanades. A vore si fas alguna cosa seriosa, que ja téns nou anys". Voldrà referir-se als deures. Bé... el que és ben segur és que a mi m'agradaran molt les teues històries.

ADA: No són les meues històries. Són les històries del mar de les Històries i a més a més, valen per a que mon pare les conte. Dis-li-ho a ta mare.

CAVALLERET: Ah, aventures!

ADA: Però, què tindran a vore les aventures ara?

CAVALLERET: Sí que tenen a vore. Les aventures són com si foren les històries d-, d-, d'un cavaller, no? I un pare que siga conta-contes de veritat, puix les ha de contar.

ADA: Mon pare?

CAVALLERET: Aleshores, tothom s'enterarà i el cavaller es farà molt famós per lluitar contra els dracs ferotges.

ADA: Dracs? Quins dracs?

XIQUET: Sssshh, és perillós. Són grans com els gratacels i tenen dos ulls com dues llunes roges que et miren fito-fito. Ataquen en les travesses dels carrers, amb uns brams que fan fredat. La seua tàctica és confondre't amb el seu fum negre. Ah! Mai repires si estàs a prop d'un drac, perquè cauries morta per la contaminació del seu fum.

Se sent el botzinàs d'un camió.

Ves amb compte, posa't darrere meu. Jo et protegiré.

ADA: Què fas? Este és el teu drac ferotge?

XIQUET: No creus que a ton pare li agradaria contar les meues històries d'aventures?

ADA: Però, no t'he dit que mon pare ja no pot contar històries? Per això estic buscant al geni de l'aigua. És que t'ho he de repetir tot mil vegades?

XIQUET: Et passes tot el sant dia mosquejada, o què?

ADA: Mira, me'n vaig, perquè he d'arribar com siga al mar de les Històries.

XIQUET: Escolta, espera, busca al sentinella de la torre de guaita. Ell coneix tots els camins de la ciutat i si el geni està enlloc ell ho sabrà. Emporta't la meua història (**Li entrega un sobre**), potser ton pare vullga contar-la.

Ada agafa el sobre i continua el seu camí.

ESCENA VI: La gorra

Gratacels gegant. Llum de nit tamissada per rajos de plafons publicitaris. S'escolta un sonor esternut i alguna cosa cau del cel, que sorprén a Ada. És una mena de gorra dura de porter o d'agent de seguretat. Mira cap a dalt i no veu a ningú. Només hi ha una torre immensa que puja i puja fins al cel.

GUAITA: Atxim! Eh, xica! Em pots passat tu a mi el gorra?

Ada mira estranyada al seu voltant, però continua sense vore a ningú.

Ací, ací a dalt, estic ací. Em llances gorra?

ADA: A on?

GUAITA: Ací, dins la torre, al capdamunt, on núvol i cel s'enjunten i fa un fret de mil dimonis. Atxim! Vas a llançar tu mi el gorra?

ADA: D'acord. (Intenta llançar la gorra, però sense èxit)

GUAITA: Vinga, xica!

No hi ha manera.

Quin fàstic que tu tindre tan poqueta força. Què poder tu fer? Atxim! Si deixe torre de guaita un segon, princesa tallar-me el coll. Hui estar molta moolta insuportable.

ADA: Voldràs dir molt molt insuportable. (Intenta llançar-la una altra vegada)

No arribe. I, ací viu una princesa?

GUAITA: Brrr! Ací fa molt fretorro. Vinga, llança el gorra què o si no princesaa...

Escolta, fa molt caloreta per ahí baix?

ADA: Voldràs dir molta caloreta.

GUAITA: Vol-ras dir que nye-nye-nye-nye. El que voler dir és que ací dalt fa gelat i que ahí baix esteu molta bé, com d'estiu. No hi ha justíció, ací quinze sota zero i crits per tot arreu.

ADA: Però, qui crida? Si et trobes tan malament, doncs baixa i així aprofites per a arreplegar el gorra.

GUAITA: Que baixa? Tu estàs boja, xica. No t'imagines ni per un pensament com m'ha costat de trobar esta treball de guaita. Ai! I jo que estava d'allò més bé a l'Àfrica, amb el solet, els deserts tan caloreta... Per què vindre-me'n jo ací a Europa? Amb la gelor que fa! Vent i tot!

Xica, et llance un corda i lligues el gorra, d'acord? Si perdre gorra, princesa posar-se com el vent. Buuuuffff!

ADA: Però, qui és eixa princesa?

GUAITA: No oblidés preguntes, eh, xica? Princesa eixa és princesa Melindros, presidenta d'este gratacels. De princesa de conte res. Tot del dia espera príncep blau, príncep blau, però tots eixen granota. I mentrestant, brama i brama com vent huracanat. Xica, no busques príncep bla. Ja ha arribat el corda?

ADA: Jo no busque cap príncep. Busque al geni de l'aigua. M'han dit que tu podries ajudar-me a trobar-lo.

GUAITA: Agafa el corda, no siga que se l'emporte el vent, tal i com s'emporta els somnis.

ADA: Ja la tinc.

GUAITA: Vinga, lliga el gorra, que vé princesa. Ah, si busques geni de l'aigua, Uxumm, difícil caminal, difícil trobada, perquè estan superatrafegats, perquè passa cosa molta greu en el mar...

ADA: Es diu molt greu, però bo, és igual. Què és el que passa en el mar?

GUAITA: Ui, xica, això és E.C.P.C.. Millor serà tu no arrimar-te massa al mar de les Històries.

ADA: E.C.P.C., Excessivament Complicat Per Contar-ho. Torna-li! Doncs, m'és igual, pense arribar a la mar i obligar al geni que li òbriga l'aixeta a mon pare, perquè si, perquè vull que mon pare em conte històries, i tant em fa que siga E.C.P.C. o sindows XP...

GUAITA: Xica, no estires més del corda que n'ofegues.

ADA: Ho sent.

Ada lliga la gorra. El sentinella comença a pujar-la.

GUAITA: Si tu vols que ton pare conte les seues històries, potser jo podria ajudar-te.

ADA: De veritat?

GUAITA: Conec porta secreta de mar de les Històries.

ADA: A on?

GUAITA: En abocador de fems del port, xica, però és porta secreta, així que per buscar-la primer hauràs de trobar-la, bull dir que per a trobar-la primer has de...

PRINCESA: Sentineellaaa!

GUAITA: Que vol sa majestat?

VEU DE LA PRINCESA:

Guaita, què guaites amb tanta alegria?

Hi ha algun príncep blau en la llunyania?

GUAITA: Que no t'enganye amb vers. Té geni de mil dimonis.

Cap príncep, senyora meua

s'apropa a la torre seua.

VEU DE LA PRINCESA:

Cap ni un? I ja és quasi de dia!
No deixes la torres i para atenció:
Vetlar, vigilar, és la teua missió.
Si vé, fes senyals. Quina algaravia!
(Sospira i diu per a d'ella)

Si un príncep vingués per la llunyania
prendríem juntets suc de xirivia
...

Però, què has fet de la gorra, tros d'animal?

GUAITA: Senyora, atxim! Senyora meua... E-, e-, és que se l'ha emportat xica d'allà baix!

VEU DE LA PRINCESA: Grrrr! Quina xica?

Com és que pertorbar gosa
l'ordre que ací reposa?

GUAITA: Aquella, senyora meua, la que està als peus de la torre.

VEU DE LA PRINCESA: Guàrdies, agaféu-la!

GUAITA: Corre xica, busca porta secreta en abocador de fems del port. I no te n'oblides: princeses dels contes no són el que sembleeeeeeeeeeeenn.

ESCENA VII: El mar de les Històries

Ada camina pel fons del mar entre peixos, algues i moluscos, tot és hermós però de quant en quant es veu una ona negra, un tros de plàstic...

GENI: Peixos papallona, de 247¹ a 53².

Peixos blancaneus, de 95³ a 23⁴.

Peixos aljubet, de 197⁵ a 26⁶.

ADA: Eres un geni de l'aigua!

GENI: Voldràs dir que sóc "el geni" de l'aigua.

Genis de l'aigua, de 17⁷ a 1⁸.

Mol·luscos! Açò sona molt pantanós. Cada vegada més sec, més i més sec.

ADA: Què és el que està cada vegada més sec?

GENI: El meu cor-caragola! I la mar, l'oceà de la Fantasia, més i més sec, més i més brut, més i més a soles, com el meu viscos cor-caragola. Però, quina mena de marsopa eres que no saps res de la contaminació del mar?

ADA: És que jo sóc una xiqueta.

GENI: Oh oh! Doncs ho sent en l'ànima. Peixos xiqueta, de 611⁹ a 202¹⁰. Pots eixugar-te les llàgrimes amb la meua esponja de mar.

ADA: Què no sóc un peix, què sóc una xiqueta. Per cert, i què és això de la contaminació del mar?

GENI: Però, pel gran tauró blanc! De veritat no saps res de la contaminació del mar?

¹ *Dos-cents quaranta-set.*

² *Cinquanta-tres.*

³ *Noranta-cinc.*

⁴ *Vint-i-tres.*

⁵ *Cent noranta-set.*

⁶ *Vint-i-sis.*

⁷ *Disset.*

⁸ *Un o u.*

⁹ *Sis-cents onze.*

ADA: Bé, sé que en la meua trista ciutat el mar és de color gris i que les fàbriques solten fums negres, però açò és el gran mar de les Històries!

GENI: Ja, i què?

ADA: Vols dir que este mar també està contaminat?

GENI: Espines, si!

ADA: Aleshores, ací també hi arriba l'aigua bruta i el fem dels vaixells. Doncs, què difícil viure en el mar!

GENI: Viure? Jo voldria morir-me.

ADA: No sigues exagerat. Canviar les coses està a l'abast de les teues aletes!

GENI: Bajanades, ni un maremot netejaria tota esta porqueria. Ja no queden ni dinosaures en el mar. Com sobreviuran les històries de dracs?

Quants anys téns, escumosa sirena?

ADA: No pensaràs que sóc massa xicoteta. Què ens cal per a netejar tot el mar?

GENI: Està clar que és més cabuda que un gripau de cap dur. Doncs, bé, a treballar!

(a la xiqueta) Les llumenetes diuen que hi ha una fórmula per a remoure *el fem* de les fosses marines. Però, són massa ingredients i, a més, ací ja no tenim a ningú amb imaginació. Açò és el final! La fantasia està en perill total d'extinció.

ADA: Ja n'hi ha prou! Com pots dir que no queda fantasia, geni set-ciències¹¹?

GENI: Xiqueta, estàs posant-te d'un color morat com les algues Knori.

ADA: Doncs, dis-me ja la fórmula o em cabussaré sota l'aigua i no trauré el cap encara que m'ofegue.

Es cabussa en l'aigua. Pausa. I la torna a traure.

Ah! I no em diuen "xiqueta", em diuen Ada.

Torna a ficar el cap a l'aigua.

¹⁰ *Dos-cents dos.*

GENI: Per la cua d'un esturió! Les xiquetes no poden respirar sota l'aigua. Va a ofegar-se. Doncs, xiquetes en el mar de les Històries: d'1¹² a 0¹³.

Però, tros de capgròs! Has de fer alguna cosa!

Xica, nena, trau el cabet i et contaré una fórmula molt rebonica.

ADA: (Tot traent el cap i espolsant-se l'aigua) Vinga, la fórmula!

GENI: D'acord, veig que eres de corrents fixos. Buscarem la recepta, però després no digues que jo no t'he avisat.

LLIBRE: (Adreçant-se al geni) Em buscaves? Per ventura em necessites?

GENI: Jo? No, no.

LLIBRE: (Obrint les seues planes) Benvinguts i benvingudes a l'espai de receptes de la Llumeneta de Wai-Tom.

GENI: Talla ja la cabussada! No veus que no estem a soles? Has perdut les formes?

El llibre es gira amb total exquisidesa cap a la xiqueta i li fa un senyal al geni per a que este la presente. Li fa un segon senyal i d'un tercer, ja una miqueta més cuitada...

GENI: I quant de romanç que téns! (Cap a la xiqueta) La Molt Exquisida comtessa Llumeneta de Wai-Tom.

LLIBRE: Molt de gust. (Pausa) I qui és aquesta preciosa guinda?

ADA: L-, l-, l'emperadriu Ada de Bla, filla del rei de Bla, el príncep Xarlatà.

LLIBRE: Oh, fascinant! Per fi una visita d'alt llinatge, no com ací *els amics*.

GENI: Tanque la brànquia, senyora!

¹¹ També es pot traduir per: *geni saberut*.

¹² *Una*.

LLIBRE: Senyoreta!

GENI: Senyoreta, senyoreta Avinagrada.

LLIBRE: Ai, estimada emperadriu, em fa molt de goig tindre-vos ací. Els meus dies es tornen insípids entre tanta ona i tant d'escull. L'última vegada que vaig parlar amb una emperadriu va ser el 1726¹⁴. Me'n recorde que vam dinar una deliciosa minestra. Ai, quins fogons! Quina lluentor! Quina calor!

GENI: Quina pesada!

LLIBRE: I les postres, mel de Catem¹⁵. Estimada meua, prenga un bombó.

GENI: Per totes les angules. Estem perdent de vista l'objectiu. Tu te n'adones?

LLIBRE: Aleshores?

ADA: Senyora comtessa, necessitem, amb urgència, la fórmula per descontaminar el mar.

LLIBRE: La recepta per descontaminar el mar? Menge un panellet de massapà, estimada, li alleujarà la tristor.

GENI: Però, vols deixar d'embotir-li dolços? Que li faran bola i se li travessaran.

LLIBRE: Capítol especial de rebosteria marina. Si, plana 849¹⁶... Ací està. Per a la massa:

- 100¹⁷ grams de farina de cavalleries
- Quarta i meitat de folia
- I una culleradeta d'imaginació

GENI: Tu ho veus, xiqueta? D'on anem a traure tots eixos ingredients?

Serà millor que vaja descomptant espècies:

¹³ Zero.

¹⁴ Mil set-cents vint-i-sis.

¹⁵ Es pronuncia amb l'"e" oberta. Més o menys: "katæm".

¹⁶ Huit-cents quaranta-nou.

¹⁷ Cent.

Peixos esperança, de 1000¹⁸ a 0'03¹⁹.

ADA: Però, perquè eres tan destorbafestes? Jo tinc tots eixos ingredients.

(Es trau els sobres de les històries.)

LLIBRE: Ben dit, estimada, i que aquest mamarratxo submarí no ens destorbe el convit. Trauré la meua *olla* i ho cuinarem tot a poquet foc.

I ara que ja està tot disposat, és el seu torn emperadriu de Bla. Ah, és una nineta!

ADA: (Mentrestant, va afegint un pols de cada ingredient a l'olla) Farina de cavalleries i una culleradeta d'imaginació... les tinc del meu amic el xiquet i el seu cavall Imaginació. I de folia? *En tinc molta, dels bojós dels meus amics*, en totes les meues històries.

LLIBRE: Per al farcit ens cal... Deixa'm vore... Si: desamors a punt de neu.

ADA: Desamors... *és quan una vol que la vullguen, però no la volen... molt bé*, en tinc, però a punt de neu... Ja està! La princesa Melindros! Té desamor i *vol que la vullga el seu príncep blau* i amb el fret que fa en la torre aquella *segur que está a punt de neu*.

LLIBRE: Unes llavors de rebel·lia i viatges del cor.

ADA: *Rebel·lia... i viatjar... Ja ho tinc!* Doncs, el sentinella de la torre de guaita, que va vindre des de l'Àfrica.

LLIBRE: Molt bé, estimada. I per adobar, tendresa, podrà ser... ?

ADA: *Tendresa, tendresa*, está claríssim, el mim i la seua flor de paper.

LLIBRE: Fascinant! Doncs, ara és el torn de la decoració: Remucs, gemecs i sucre a plaer.

ADA: *Un queixós remugó...no sé...*

LLIBRE: Molt a prop, estimada.

¹⁸ Mil.

ADA: El sentinella de la torre?

LLIBRE: Molt més a prop encara.

ADA: No sé, a prop, a prop? **(Pausa)** Ah! El geni de l'aigua. Si que és un remugó.

GENI: No hi estic d'acord. Això ho dius tu, vella corrupia glacejada.

LLIBRE: Molt bé, estimada senyoreta, i com a final només ens cal ja la guinda: una humil servidora, per descomptat. **(La comtessa afegeix una polseta màgica a l'olla)**

Esperen.

LLIBRE: No ho entenc. Deuria fer xup-xup, bullir, reglotar, esclatar!

GENI: Excusa, però tu ja no eres precisament una guinda. Que no te'n recordes ni dels anys que téns!

LLIBRE: Tu no téns res a dir ací, amfibi centenari!

GENI: Mira qui parla. La rància desgavellada esta!

LLIBRE: Fòssil de carranc!

ADA: Ja n'hi ha prou! Què és exactament una guinda?

LLIBRE: Ja vaig, estimada, disculpa. Angula resseca. Guinda! *Ingredient fonamental per a plats màgics marins. No confondre amb les guindes roges de decoració. Es compon de desitjos, força de voluntat i un gran coratge. Tot ben batut, barrejat i ben pastat amb la capacitat de mirar amb altres ulls.*

Aleshores, estimada?

ADA: D'això si que no en tenim.

La comtessa se'n va.

¹⁹ Zero coma zero tres.

Vaja, al cap i a la fi sembla que serà certa la pregunta. *Per a què valen unes històries que no són ni veritat?* Tant de viatjar i mon pare mai més podrà tornar a contar contes.

GENI: Xiqueta, tant de revolar per ací i per allà i ara et dones per vençuda? És que no pots mirar a dues bombolles dels teus nassos? La guinda eres tu!

ADA: Jo?

GENI: Com, si no, t'expliques haver arribat fins ací? Bussant, per descomptat que no. Desitjos, força de voluntat i un gran coratge. Batut, barrejat i tot ben pastat amb la capacitat de mirar amb altres ulls. La guinda eres tu.

El geni agafa el sobre de la mà de la xiqueta i llença un polset al rebollit, que ara sí que fa sup-sup, bull, reglota i s'enlaira fins convertir-se en un tifó que esclata amb una gran desfeta de música, llum i color.

Ballen.

Apareix el rei de Bla.

REI DE BLA: I aquesta era la història, dames i cavallers, que jo portava en el barret.

I, com que ningú no m'ha tallat, conte contat, ja s'ha acabat.